

ЯВОР ЦАНЕВ
СПОМЕН ОТ ДЕТСТВОТО

chitanka.info

Тази нощ пак не можа да заспи. Споменът отново го зачовърка отвътре и не му даде покой. Незнайно откъде, той изплува на повърхността, понесе се по морето от мисли и постепенно го покри като тежко и плътно нефтено петно. Обходи всяка гънка на сънени мозък, плъзна се по гръбнака му, досущ като живак в термометър, завладя го целия...

Това не можеше да продължава така. Нещо трябваше да се направи. Очите искаха сън, тялото — почивка, а в същото време този натрапчив спомен препускаше в мозъка и ставаше все по-силен и по-силен. Увличаше го с магията си, но и го държеше буден вече втора седмица, а без сън животът е кошмар... на работа и без това се преуморява... ръцете му, отслабнали и несигурни, постоянно трепереха, сякаш не беше тридесет и четири годишен мъж, а стар алкохолик с пресъхнало гърло. Да... Нещо трябва да се направи...

Размърда се в полудрямката, която упорито отказваше да се превърне в сън, и се опита да отхвърли последвалата мисъл. Нямаше начин. Просто нямаше...

Но какво друго да измисли? Какво може да направи?

Живееше съвсем сам, без жена и деца, в дом, за който плащаше наем, и ежедневието му бе почти изцяло запълнено с работата. Въпреки големите промени хората все още се нуждаеха от пари.

Нещо трябва да се направи...

Той знаеше какво, но за това се нуждаеше от огромна сума пари, а беше адски трудно да се набавят. Адски трудно. Поне за него.

А нима сегашният му живот и без това не беше ад? Единственото хубаво усещане се криеше в спомена, а той пък го държеше буден и го изтощаваше до крайност.

Безсъние...

Преумора...

Нищожни спестявания...

Нещо трябва да се направи...

Иначе споменът от детството му нямаше да изчезне и щеше да продължава да изтезава вече достатъчно изтерзания му мозък. Виждаше, че от ден на ден и от нощ на нощ споменът будеше все по-силни, макар и не много разбираеми представи, носеше приятно усещане и веднага след това трайно огорчение от невъзможността то да бъде преживяно. Всеки път копнежът беше все по-голям и

душевната болка, предизвикана от действителността — по-силна. Кога ли нямаше да издържи и щеше да се побърка?

Размърда се отново в нощта и прошепна:

— Единственият изход е да намеря тези пари...

Точно така беше. Трябваше да ги намери.

Без значение как.

Само така щеше да успее отново да изпита чувството от спомена си. Само така щеше да бъде ГОРЕ и да изпита великото опиянение и крилатото чувство по пътя НАДОЛУ.

— Ще ги намеря, ей Богу, ще ги намеря! — реши той и успокоеното донякъде съзнание се отпусна. За първи път, от две седмици насам, заспа.

Сънува спомена.

Работи още месец, без да ползва почивните дни и когато получи заплатата си, взе отпуск. Изтегли всичките си скромни спестявания, разпродаде по-голямата част от имуществото си и преброи парите, които беше събрал. Бяха малко. Едва ли щяха да му стигнат за това, което бе намислил.

Затвори очи, почувствал, че му призлява.

Видя се като малък, усмихнат и щастлив, съвсем различен в старото си тяло. Споменът беше цветен и вълнуващ, той почувства как вълшебните понятия ГОРЕ и ДОЛУ се понасят едно към друго... Видя себе си, устремен по забравеното съоръжение, разчупващ бариерата на забраненото измерение...

Отвори очи и щастието се стопи в сивотата на деня.

Наистина ли не е имало друго подходящо решение? — се запита той. — Нима не са могли да измислят друго решение? Защо е било необходимо хората да станат двуизмерни? Толкова ли е било страшно пренаселването? Как може? Споменът е пълен с такъв простор...

Огледа се и видя само грозотата на околния свят. Опипа тялото си и реши, че е отвратително. Онова, от спомена, бе толкова различно, живо и... някак примамливо, някак истинско!

Преброи отново събраните пари. Нямаше да стигнат за кой знае колко време, но при достатъчен късмет биха му свършили работа.

Трябваше да опита, пък да става каквото ще! Така не може да продължава. Това не е живот.

Тръгна към Транспортния център. Споменът блестеше в мислите му и го окуражаваше, а честно казано, той имаше нужда от кураж. Ами ако не намери странното съоръжение? Ако пропилее напразно и последните си пари? Ако животът му продължи в още по-голямата мизерия, която го очакваше, и при това — без да е успял да се успокои?

— Тогава ще се самоубия! — гласно каза той и в момента не се съмняваше, че наистина ще го направи.

Стигна до Транспортния център и разбра, че може да плати само за половин единица време. Не знаеше дали ще му бъде достатъчна, но въпреки това даде парите на служителя. Той ги преброи и го попита къде по-точно иска да отиде.

Не знаеше.

Едва сега се замисли и осъзна, че не знае.

Помнеше добре усещането при придвижването от ГОРЕ към ДОЛУ, но не помнеше нищо друго. Тогава трябва да съм бил съвсем малък — помисли, — на три-четири годинки... може би...

— Бихте ли проверили къде е бил старият ми адрес? — попита той и служителят се зарови из данните.

Само оттам може да е споменът... — помисли.

А ако не е?

Оттам е! — заповяда си той.

Служителят намери адреса и му даде да попълва необходимите формуляри. Провериха го за оръжие и други непозволени предмети и след още половин дузина формалности се озова в камерата.

Край! Вече нищо не може да се върне! Направих и последната крачка! — въпреки че напълно осъзнаваше фалита си и знаеше, че се обрича на мизерно съществуване, след като се върне, не съжаляваше. Споменът-мечта щеше да се сбъдне, а какво значение имат загубите при това положение?

Първото чувство, което го обзе, когато излезе от камерата, бе чувството за простор. Сякаш добър вълшебник бе минал оттук и бе поръсил с прелест света. Напук на страхотното пренаселване през последните два века, което накара хората да променят живота си по такъв начин, просторът грабваше погледа с необятността си и отделните подробности от пейзажа не можеха да бъдат различени от несвикналото око.

Той вдигна глава, смътно осъзнавайки, че тялото му отново е триизмерно. За първи път от тридесет години насам.

Някъде високо ГОРЕ, прозрачният въздух ставаше нежносин и омайващ. Човек не можеше да повярва, че тази широта е била пренаселена някога. Не можеше да повярва и той.

Тръгна замаян напред и несигурните му стъпки зашушнаха по окапалата шума. Сърцето му туптеше повече от всякога, тялото му се движеше неумело, но той бе щастлив.

Оставаше само да намери спомена...

— Колко е вълнуващо! — прошепна.

Предвкуси опиянението и се заоглежда. Мислите му бяха изпълнени с очарованието на спомена, който избухна ярко в съзнанието му. За хиляден, за милионен път усети удоволствието и се видя като дете, седнал ГОРЕ на съоръжението, а само миг след това вече се носеше НАДОЛУ...

В този момент видя това, което търсеше.

Сърцето му спря за миг, после заблъска лудо в гърдите.

Странното съоръжение със стълбичка в едната страна и улей от другата... Наименованието все още се изплъзваше, но той беше сигурен, че ще се сети. Сега не може, защото е развълнуван, но по-късно... По-късно ще се сети...

Щеше да изпита невероятното усещане! Имаше на разположение почти половин единица време и... триизмерното пространство! За първи път от много, много години насам. Сега можеше да забрави двуизмерните си проблеми и задъхан да се изкачва НАГОРЕ по стълбичката, след което да се спуска НАДОЛУ по...

... ПЪРЗАЛКАТА! Точно така се наричаше! Пързалка!

Той хукна нататък, а очите му бяха пълни със сълзи.

Оставаше му малко повече от четвърт единица време в триизмерния свят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.